

- สาระ:** ลูกๆที่แสนหวาน จงให้ความเคารพต่อกัน อย่าคิดว่าตนเองฉลาดมาก เก็บสิ่งนี้ไว้ในสติปัญญาว่า การกระทำใดก็ตามที่ลูกแสดง เมื่อผู้อื่นเห็นก็จะทำเช่นเดียวกัน
- คำถาม:** สภาพที่มั่นคงอันใดที่ลูกต้องสร้างขึ้นมากด้วยความเพียรพยายามอย่างยิ่ง
- คำตอบ:** ขณะอยู่ที่บ้านกับครอบครัวของลูก สำนึกของความเป็นสามัคคีและภรรยาควราจบลั่นลงอย่างเด็ดขาด ไม่ควรมีสำนึกเช่นนั้นในจิตใจ เรา ดวงวิญญาณเป็นพี่น้องกัน ลูกๆ ของประชาบิดาบรรพบุรุษ คือ พี่น้องหญิงและชาย จงใช้เวลาที่จะทำให้สภาพที่มั่นคง ขณะอยู่ด้วยกันไฟของกิเลสไม่ควรจะถูกจุดขึ้นมา อย่าได้ก่ออาชญากรรม จงฝึกฝนสิ่งนี้ จดจำแม่และพ่อผู้ที่เป็นหัวหน้าตาลในทุกความสัมพันธ์
- เพลง:** ถึงแม้ว่าโลกอาจจะเปลี่ยนไป (ห่างเหิน) แต่เราจะไม่หนีหายไป

โอมซานติ นี่คือการรับรองหรือสัญญาของลูกๆ สัญญาไม่ใช่คำพูด เมื่อลูกๆ จำพอได้ สัญญาก็จะถูกทำขึ้นมา แต่ละคนเพียรพยายามด้วยตนเองที่จะรับสิทธิ์ในสถานภาพที่สูง ในโรงเรียนแต่ละคนทำความเพียรพยายามด้วยตนเองที่จะรับสิทธิ์ในสถานภาพที่สูง ที่นี้ดวงวิญญาณศึกษา และดวงวิญญาณสูงสุดได้กลายเป็นผู้มีชีวิต (เข้าไปในร่างกาย) เพื่อที่จะสอนพวกเรา ท่านเข้ามาในผู้นี้ และสอนเขา(บรรพบุรุษ) และสิ่งสร้างที่เกิดจากปากของบรรพบุรุษ บรรพบุรุษเองนั้นไม่ใช่สิ่งสร้างที่เกิดจากปาก บรรพบุรุษมี คือ สิ่งสร้างที่เกิดจากปาก บรรพบุรุษไม่ใช่สิ่งสร้างที่เกิดจากปากของชีวา ชีพบาบาและเข้ามาในเขา แล้วทำให้เขากลายเป็นของท่าน เขาเป็นสิ่งที่สร้างด้วยเช่นกัน ท่านสร้างบรรพบุรุษเป็นอันดับแรก ท่านไม่ได้สร้างวิษณุขึ้นมาก่อน บรรพบุรุษ วิษณุ และชางก้าได้รับการจดจำ ไม่ได้กล่าวว่า วิษณุ ชางก้าและบรรพบุรุษ ท่านสร้างบรรพบุรุษก่อน หน้าที่การงานของบรรพบุรุษนั้นเด่นชัด ลูกต้องเข้าใจทุกสิ่งนี้ ลูกพูดกับผู้เดียวนี้ว่า ท่าน คือแม่และพ่อ ดังนั้นท่านไว้ตัวตน พ่อและแม่มีความจำเป็นในรูปแบบที่มีตัวตน ด้วยเหตุนี้ลูกจึงถามว่า มามามีแม่ไหม คำตอบควรจะเป็น “ใช่” บรรพบุรุษก็เป็นแม่ของมามาด้วยเช่นกัน บรรพบุรุษไม่มีแม่ เพราะแม่คนนี้ (บรรพบุรุษ) ไม่ใช่ผู้หญิง สรีระชาติจึงถูกเรียกว่า มามา พ่อกำลังสอน และผู้นี้ก็กำลังศึกษาด้วยเช่นกัน เช่นที่ลูกเป็นนักเรียน ผู้นี้ก็ยังคงเป็นนักเรียนด้วย ชีพบาบาไม่ใช่นักเรียน ลูกๆ ยังมองเห็นสถานภาพของบรรพบุรุษผู้ที่ศึกษามากที่สุด ลูกเห็นแล้วว่า แท้จริงแล้วเขาใกล้ชิดที่สุด หูของใครได้ฟังท่านก่อน บรรพบุรุษผู้ใกล้ชิดที่สุด จึงพูดได้ว่า มามาและบาบาศึกษามากที่สุด แล้วลูกทั้งหมดก็ศึกษาต่างลำดับกันไป แม้ว่าบาบาพูดว่า ลูกแฉกดีสอธิบายได้ดีกว่ามามาและบาบาเสียอีก เขาศึกษามูร์ลี ซิมซิมสิ่งนั้น แล้วเขียนนิยายสารก็ตะ ฯลฯ เพราะเขาได้ศึกษาทุกคัมภีร์ ฯลฯ เขายังเชี่ยวชาญภาษาอังกฤษอีกด้วย นี่เรียกว่าการให้ความเคารพ นักเรียนต้องให้ความเคารพต่อกัน บาบายังคงให้ความเคารพเช่นกัน ดังนั้น ลูกควรทำตามพ่อ ถึงแม้ว่ายังไม่มีใครกลับมา 16 องค์สมบูรณ์พร้อม สิ่งนั้นต่างลำดับกันไป ทุกคนทำผิดบางประการ เหตุนี้เองลูกต้องไม่คิดว่าตนเองฉลาดมาก การกระทำอะไรที่พ่อทำหรือที่ฉันทำ ผู้อื่นเห็นแล้วก็จะทำตามเช่นเดียวกัน ดังนั้นลูกต้องให้ความเคารพต่อกัน บาบายังคงให้ความเคารพด้วย ผู้คนพูดว่า ลูกทำให้สามัคคีและภรรยาคลายเป็นพี่น้องกัน ลูกๆ ที่มีสติปัญญาดีควรจะพูดกันที่ว่า ทุกคนเป็นลูกของพระเจ้า ดังนั้นพวกเขาทุกคนเป็นพี่น้องกัน ลูกๆ ของประชาบิดาบรรพบุรุษเป็นพี่น้องชายหญิงกัน เป็นสิ่งดีที่จะเป็นพี่น้องชายหญิงกัน ถ้ามาเป็นลูกของบาบา ลูกก็จะรับสิทธิ์ในมรดกได้ ลูกจะได้รับมรดกจากชีพบาบาผ่านบรรพบุรุษบาบา ดังนั้นลูกจึงต้องมาเป็น บรรพบุรุษกุมารและกุมารี ลูกต้องไม่ยุ่งเกี่ยวกับกิเลส มิฉะนั้นก็จะเป็นการก่ออาชญากรรม บาบาอธิบายแก่ลูกชัดเจนมาก ท่านบอกลูกถึงวิธีการกลับมาบริสุทธิ์ด้วยเช่นกัน ภรรยาพูดว่า “บาบา” และสามัคคีก็ยังพูดว่า “บาบา” เช่นกัน เหตุนี้เองสำนึกของความเป็น ‘สามัคคีและภรรยา’ ก็จะถูกตัดขาด ผู้คนพูดว่า โลกถูกก่อตั้งขึ้นมาโดยดัมและอีฟ ดังนั้นทุกคนจึงเป็นลูกของพวกเขา ทุกคนจึงเป็นพี่น้องชายหญิงกัน ไม่มีความเพียรพยายามมากมายเช่นนั้นสำหรับกุมารและกุมารี ผู้ที่เคยได้บันไดขึ้นไปก็ยังคงต้องลงมาด้วยเช่นกัน ใช้ความเพียรพยายามที่จะลงมา ไม่ใช่ว่าทั้งสองต้องแยกจากกันไป แต่ให้อยู่อย่างเป็นเพื่อนร่วมทางชีวิตกัน ในยุคทองไม่มีผู้ที่ไม่บริสุทธิ์ ที่นั่นพวกเขาไม่ต้องรอให้เด็กเกิด ที่นี้บางครั้งพวกเขาต้องรอ ที่นั่นเป็นไปตามเวลา พวกเขาจะมีนิมิตโดยอัตโนมัติ ผู้คนแปลกใจว่า สิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้อย่างไร ไม่มีสำนึกที่เป็นร่างที่นั่น ที่นี้มีสำนึกที่เป็นร่าง ผู้คนร้องไห้คร่ำครวญเมื่อมีคนจากร่างไป ไม่มีการร้องไห้ที่นั่น ที่นั่นพวกเขามีนิมิตเมื่อถึงเวลาที่พวกเขาจะจากร่างกาย และกลายเป็นเจ้าชาย ที่นี้ลูกยังมีนิมิตด้วยว่า ลูกจะไปและกลายเป็นจักรพรรดิและจักรพรรดินีในอนาคต ลูกมองเห็นเด็กที่เป็นเช่นกฤษณะอยู่บนตักของลูก ลูกไม่ได้เข้าใจจากนิมิตว่า บางคนจะกลายเป็นจักรพรรดิของสุริยวงศ์

หรือจักรพรรดิของจันทราวาสหรือไม่ เพราะว่าเหล่านี้เป็นสิ่งใหม่อย่างสิ้นเชิง เหตุนี้เองจึงมีการกล่าวว่า สิ่งแรกให้รู้จัก พ่อ พ่อพูดว่า จงดูว่าพ่อน่ารักเพียงไร! พ่อพูดว่า พ่อ คือ หัวน้ำตาของทุกความสัมพันธ์ พ่อบอกลูกให้จดจำพ่อ ผู้คนพูดว่า ท่าน คือ แม่และพ่อ จงศรัทธาในแต่ละความสัมพันธ์และทุกสิ่งต้องถูกปลุกฝัง อย่างไรก็ตามเมื่อมีความสงสัยในบางสิ่งแล้ว ลูกก็จะไม่อาจรับสิทธิ์ในสถานภาพที่สูงได้ ดังนั้นพ่อจึงพูดว่า มานมานะภาพ จดจำพ่อ แล้วลูกจะเป็นคู่รักของท่าน นี่ คือ คู่รักทางจิตและผู้เป็นที่รัก จงทำให้สิ่งนี้มั่นคงว่า ลูกดวงวิญญาณเป็นคู่รักของดวงวิญญาณสูงสุด กฤษณะไม่อาจเป็นที่รักของทุกคนได้ ไม่ใช่ทุกคนจะจดจำกฤษณะ พ่อผู้นี้พูดว่า มานมานะภาพ เวลานั้นลูกต้องมาหาพ่อ ละครกำลังจะจบ และลูกต้องกลับบ้าน ดังนั้นบ้านควรจะได้รับ การจดจำอย่างแน่นอน ลูกเฝ้าแต่ได้รับการอธิบายเกี่ยวกับทุกสิ่งในมูรลี ลูกบางคนไม่ได้จดสิ่งต่างๆจากมูรลีลงไป แล้วพวกเขาก็เฝ้าแต่ถามบาบาในเรื่องเดิมๆ สิ่งหลักคือ ประเด็นเกี่ยวกับคู่รักและผู้เป็นที่รัก ผู้ทำบักดีทุกคน คือ คู่รัก เพราะพวกเขาจดจำดวงวิญญาณสูงสุด พวกเขาพูดว่า ของฉันคือผู้เดียวและไม่มีใครอื่นใด ลูกได้ยินเรื่องราวใหม่ๆทั้งหมดในเวลานี้ อย่างไรก็ตาม ขณะที่ลูกรับฟังสิ่งเหล่านั้น มายาก็ยังตบตีลูก ราวกับไม่ใช่ย่อยเลย พ่อคือ ผู้ทรงอำนาจ และมายาก็ยังเป็นผู้ทรงอำนาจเช่นกัน อาณาจักรของมายาดำเนินเรื่อยมาถึงครึ่งวงจร เวลานั้นพ่อพูดว่า จงให้ท่านของกิเลสทั้ง 5 แล้ววางรายจะถูกขจัดออกไป อย่างไรก็ตามทั้งๆ ที่ทำเช่นนั้น แต่วางรายก็ยังไม่อาจถูกขจัดทิ้งไปได้อย่างสิ้นเชิง บางคนให้ท่าน แล้วก็เอาสิ่งนั้นกลับคืนไป นี่ไม่ใช่เรื่องเงิน แต่เป็นเรื่องของกิเลส นักปราชญ์และนักบวชทั้งหลายพูดเกี่ยวกับเงินทองว่า คุณไม่ควรให้ท่านสิ่งนั้น แล้วมาขอคืน เพราะรายได้ของพวกเขาอยู่ในนั้น บางคนไปหาซานยาสซีและขอลูก เขาก็จะตอบว่า คุณจะได้ลูกจากพรของฉัน เมื่อมีลูก เขาจะพูดทันทีว่า เขาได้ให้ลูกแก่ผู้นี้ ถ้าลูกตาย ซานยาสซีก็จะพูดว่า นั่นเป็นชะตากรรม! ถ้าใครประสบความสำเร็จเรื่องใด ผู้คนจำนวนมากก็จะมีศรัทธาในซานยาสซีผู้นั้น การขยายตัวของพวกเขาก็เกิดขึ้นด้วยวิธีนี้ ในด้านหนึ่งพวกเขายกย่องตนเอง และอีกด้านหนึ่งพวกเขากลับพูดว่า นั่นเป็นชะตากรรม (destiny) ในเวลานี้ลูกคือ นักรบนิรนาม ผู้คนสร้างอนุสรณ์ของนักรบนิรนาม และบุคคลที่มีชื่อเสียงก็ไปเยี่ยมชมอนุสรณ์เหล่านั้น พวกเขาขอดอกไม้เพื่อมอบให้กับทหารเหล่านั้น ลูกจะสร้างอนุสรณ์ของผู้ที่ลูกไม่รู้จักรึ้นมาได้อย่างไรเล่า ในเวลานี้ไม่มีใครรู้จักลูก จากนั้นลูกจะกลายเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงอย่างมาก วัดของลูกก็ยังคงถูกสร้างขึ้นมาด้วยเช่นกัน ในเวลานี้ลูกก่อตั้งอาณาจักรรามขึ้นอย่างแผ่ไพศาล อัศจรรย์ ลูกได้เคยเป็นผู้ที่จากหายไปนานและเวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง ลูกๆผู้เป็นที่รักที่สุดแสนหวานใช้ไหม ลูกได้มาและพบพ่อหลังจาก 5,000 ปีผ่านไป เมื่อพ่อแม่พบลูกของเขาที่หายไปอีกครั้ง พวกเขาที่มีความสุขอย่างมาก ลูกก็จะเฝ้าแต่พูดว่า “บาบา บาบา!” ดังนั้นเวลานี้ การทำลายล้างจะเกิดขึ้น และลูกจะหายไป นั่นคือ ลูกแยกจากพ่อ แล้วลูกจะพบพ่ออีกครั้งหลังจากผ่านไปหนึ่งวงจร ดังนั้นแม่และพ่อจึงรักลูกมากเหลือเกิน ลูกมีประสบการณ์ของความสุขเป็นเวลาถึงครึ่งวงจร แล้วลูกก็ค่อยๆ ไม่มีความสุข ซานยาสซีพูดว่า ความสุขเป็นเพียงหยดหนึ่งของมูลกา พวกเขาพูดสิ่งนี้เกี่ยวกับกิเลสด้วยเช่นกัน กูรูนาก็ยังพูดด้วยว่า พระเจ้าชักเสื้อผ้าที่สกปรก ไม่บริสุทธิ์ แล้วใครชำระพวกเขาเล่า ดวงวิญญาณสูงสุดผู้เดียวที่ลูกเรียกว่า ผู้ที่ไร้ตัวตน ชาวซิกข์เฝ้าแต่ร้องสิ่งนี้ ลูกๆต้องมีสติปัญญาที่ฉลาดมากในหนทางของความรู้นี้ เพราะดวงวิญญาณต้องถูกปลุกให้ตื่นขึ้นมา ดังนั้นดวงวิญญาณจึงต้องกลับมาเฉลียวฉลาด บางคนมีสติปัญญาที่ฉลาดมาก แม่และกุมารกลายเป็นผู้ที่ตื่นตัว มิฉะนั้นแล้ว ผู้หญิงที่จะนั่งและอธิบายให้กับสามีได้นั้นต้องมีความกล้าหาญ ไร้ความเกรงกลัวอย่างยิ่ง ทุกคนอยู่ในนรกและตกต่ำ พวกเขาเศร้าและตบมือกันอย่างมากมายในหนทางบักดี แต่ไม่มีการหลุดพ้นในชีวิตด้วยการทำสิ่งนั้น ลูกๆ อยู่อย่างเจียมสันิท เพื่อไปสู่การหลุดพ้นในชีวิต นาราดขอแต่งงานกับลักษมี ในความเป็นจริง ลูกทำความเพียรพยายามที่จะแต่งงานกับลักษมี ผู้ทำบักดีไม่อาจแต่งงานกับเธอได้ ลูกเท่านั้นที่รู้ว่าลักษมีและนารายณ์ได้รับอาณาจักรของพวกเขาอย่างไรและเมื่อใด และพวกเขายู่ที่ใดในเวลานี้ เหตุนี้เองลูกจึงไม่ไปวัดและคารวะให้กับพวกเขา ลูกเข้าใจว่า ลูกกำลังจะกลายเป็นลักษมีและนารายณ์ ลูกได้หยุดการโค้งคารวะ ผู้คนเหล่านั้นเรียกลูกว่า เป็นผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้า เพราะลูกไม่คารวะ ในความเป็นจริง ลูกคือ ผู้ที่เชื่อในพระเจ้าต่างลำดับกันไปตามความพยายามที่ลูกทำ ผู้คนที่ไม่รู้จักพระเจ้าถูกเรียกว่า ผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้า เวลานั้นลูกเป็นของเจ้าและนาย แล้วมายาก็ตบตีลูก ด้วยเหตุนี้ลูกจึงกลายเป็นลูกกำพร้า มายาทำให้แม้กระทั่งคนที่แก่มา กลับมาเป็นหนุ่มสาวได้อีกครั้ง มีพายุของมายา ลูกต้องจับมือกันไว้ จมรวมมือกัน เดินไปบนการจาริกแสวงบุญใหม่อย่างต่อเนื่อง และทำตามศรัทธาของบาบา ทุกสิ่งขึ้นอยู่กับการจาริกแสวงบุญของสติปัญญา ลูกต้องกลายเป็นผู้ที่ไม่หวั่นไหวสั่นคลอนเช่นองคต สภาพนั้นจะเกิดขึ้นในเวลาสุดท้าย อัศจรรย์

ถึงลูกๆที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานั้นได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพดาตา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. จงจับมือ ร่วมมือกัน และทำตามศรัทธาของพ่ออย่างต่อเนื่อง จดจำพ่อ ผู้ที่เป็นหัวหน้าตาลของทุกความสัมพันธ์ด้วยความรักอย่างมาก

2. เช่นที่พ่อให้ความเคารพแก่ลูกทุกคน จงทำตามพ่อในวิธีนี้ แน่แน่นอนว่า จงให้ความเคารพแก่ชีเนียร์ของลูก

พร: พร: ขอให้ลูกเป็นโยคีที่สม่ำเสมอ และได้รับความสำเร็จจากทาปาเซียของลูก โดยการเก็บบทเรียนของผู้เดียวไว้ไว้ในสำนึกรู้ พื้นฐานพิเศษของความสำเร็จ และวิธีการที่ง่ายดายที่จะมีทาปาเซีย คือ การทำให้บทเรียนของคำว่า “ผู้เดียว” มั่นคง ทาปาเซียหมายถึงการเป็นของผู้เดียว ทาปาเซียหมายถึงการเพ่งรวมจิตใจ และสติปัญญา ทาปาเซียหมายถึงการมีความรัก ต่อความสันโดษ ทาปาเซียหมายถึงการทำให้สภาพของลูก มั่นคง ทาปาเซียหมายถึงการรักษาสมบัติทั้งหมดที่ลูกได้รับมานั้นไม่ให้ไปสู่ความสูญเปล่า นั่นคือ การประหยัด จงเก็บบทเรียนของ “ผู้เดียว” ไว้ในสำนึกรู้ แล้วลูกก็จะกลายเป็นโยคีที่ง่ายดาย สม่ำเสมอ และไม่มี ความลำบากตรากตรำ

คติพจน์: ดวงวิญญาณที่เชื่อฟัง คือ ผู้ที่รักษาจิตใจและสติปัญญาไม่ให้ทำตามคำสั่งของตนเองอย่างสม่ำเสมอ

*** โอม ขานติ ***

คำพูดที่สูงส่งของมาเตซาวรีจิ

ความรู้ของพระเจ้านี้จะไม่ได้รับในยุคทอง

ถ้ามีใครถามว่า ความรู้ของพระเจ้าที่เราได้รับเวลานี้ในยุคบรรจบพบกันจะได้รับอีกครั้งหรือไม่ในยุคทอง สิ่งนี้อธิบายได้ว่า ในยุคทอง เราเป็นตัวของความรู้อะไรและมีประสบการณ์กับรางวัลในฐานะเทพ ไม่มีการแลกเปลี่ยนความรู้ที่นั่น ไม่มีผู้ที่โง่เขลาที่ต้องการความรู้ ขณะที่พวกเขาทุกคนนั้นเป็นตัวของความรู้นั้น ไม่มีคนโง่ที่ต้องการความรู้ที่นั่น เวลานี้ เรารู้จักตอนต้น ตอนกลาง และตอนจบของละครที่มีความหลากหลายทั้งเรื่อง เราเคยเป็นใครในตอนต้น เรามาจากที่ใด แล้วเราติดกับอยู่ในบ่วงกรรมในตอนกลาง และเดี๋ยวนี้ได้ตกลงมาในตอนจบอย่างไร เราต้องอยู่เหนือบ่วงกรรม และกลายเป็นเทพที่อยู่เหนือบ่วงกรรม ด้วยการทำความเพียรพยายามในเวลานี้เราจึงได้รับรางวัลเทพยุคทองในอนาคต ถ้าในเวลานั้น เราได้รู้ว่า เราผู้เป็นเทพกำลังจะตกต่ำ แล้วจากการมีความคิดเช่นนั้นความสุขของเราก็จะหายไป ดังนั้นที่นั่นจึงไม่มีความรู้เกี่ยวกับความตกต่ำ เราจะไม่มีความคิดเหล่านี้ที่นั่น เวลานี้ที่เราได้รับรู้ผ่านความรู้ที่ว่า เราต้องไต่ขึ้นไปและสร้างชีวิตที่มีความสุข ต่อมาหลังจากครึ่งวงจร หลังจากที่เราได้มีประสบการณ์กับรางวัลแล้ว เราก็ลืมตนเอง อยู่ภายใต้อิทธิพลของมายาและตกต่ำ การขึ้นและลงนี้เป็นเกมที่ถูกลำหนดไว้แล้วอย่างเป็นนิรันดร์ เวลานี้เรามีความรู้ทั้งหมดอยู่ในสติปัญญา แต่เราจะไม่มีความรู้ในยุคทอง

2) ถ้าเราไม่มาเป็นลูกของพระเจ้าในทางปฏิบัติ เราก็จะไม่อาจส่งสมสิ่งใดได้ในศาลของพระเจ้า

ผู้คนมากมายเชื่อว่า การกระทำใดก็ตามที่แสดงออกมา ไม่ว่าสิ่งเหล่านั้นจะเป็นการกระทำที่ดีหรือเลว เราจะได้รับผลของสิ่งเหล่านั้นอย่างแน่นอน ยกตัวอย่าง เมื่อผู้คนที่ให้ทานบางสิ่งหรือทำบุญ สร้างไฟบุญชายัญหรือประกอบพิธีกรรม พวกเขาเชื่อว่าสิ่งใดก็ตามที่ถูกบริจาคในนามของพระเจ้าได้ถูกสร้างเป็นเครดิตไว้แล้วในศาลของพระเจ้า และเมื่อพวกเขาตายไปก็จะได้รับผลของสิ่งนั้นแน่นอน และจะได้รับการหลุดพ้น อย่างไรก็ตาม เราเห็นว่า การทำเช่นนั้นไม่ได้ให้ประโยชน์ใดที่ถาวร การกระทำใดก็ตามที่เราแสดง แน่แน่นอนว่า เราจะได้รับความสุขเพียงชั่วคราวจากสิ่งนั้น อย่างไรก็ตาม เราจะไม่อาจได้รับผลจากสิ่งนั้นได้จนกว่าเราจะมีความสุขที่ถาวรในชีวิตปฏิบัติ เราถามใครก็ได้ว่า คุณได้รับประโยชน์เต็มที่จากทุกสิ่งที่คุณทำหรือไม่ เมื่อได้ยินคำถามนี้ พวกเขากลับพูดไม่ออก เราจะบอกได้อย่างไรว่าเครดิตกับพระเจ้าได้ถูกสร้างขึ้นมาแล้วหรือไม่ ไม่ว่าจะทำความเพียรพยายามมากเพียงใดก็ตาม ลูกก็จะไม่อาจได้รับการหลุดพ้นหรือการหลุดพ้นในชีวิตได้จนกว่าลูกจะแสดงการกระทำที่สูงส่งในชีวิตปฏิบัติ อังชะ ลูกอาจเคยให้ทานและทำบุญ แต่บาปของลูกจะไม่ถูกเผาด้วยการทำเช่นนั้น แล้วจะได้รับการหลุดพ้นหรือการหลุดพ้นในชีวิตได้อย่างไรเล่า แม้ว่าจะมีนักบวชและดวงวิญญาณที่ยิ่งใหญ่จำนวนมากมาย แต่การกระทำของพวกเขาไม่อาจเป็นกลางได้ และไม่อาจได้รับการหลุดพ้นหรือการหลุดพ้นในชีวิตได้จนกว่าพวกเขาจะได้รับความรู้เรื่องกรรม แม้พวกเขาจะไม่รู้ว่า ศาสนาที่แท้จริงและการกระทำที่แท้จริงคืออะไร พวกเขาเพียงแต่ท่องชื่อ “ราม ราม” เท่านั้นเอง แต่ก็ไม่สามารถได้รับการหลุดพ้นจากสิ่งนั้น อย่างไรก็ตาม การคิดว่าลูกจะได้รับ

การหลุดพ้นหลังจากตายแล้วนั้นก็ยังเป็นเรื่องที่ไร้เหตุผล พวกเขาไม่รู้แม้กระทั่งว่าประโยชน์ใดจะเกิดขึ้นเมื่อพวกเขาตายไม่รู้เรื่องเลย การกระทำใดก็ตามที่ผู้คนแสดงออกมาในชีวิต ไม่ว่าจะเป็นดีหรือเลว พวกเขาต้องเผชิญกับผลที่จะตามมาในชีวิตนี้ เราได้รับความรู้ทั้งหมดเกี่ยวกับการกระทำที่บริสุทธิ์ที่เราต้องแสดง และทำให้ชีวิตของเราเป็นไปในทางปฏิบัติจากพระเจ้า ผู้เป็นครู อัจชะ